

Knokke-Heist – oktober 2003

Het waait hard en de maan verliest het gevecht tegen de wolken. Het wordt beklemmend donker. Er is geen kat te zien in het Koningsbos. De meeste villa's liggen er verlaten bij, al schijnt er hier en daar wel een lichtje. De wind maakt een huilend geluid en uit alle hoeken weerklinken onheilspellend krakende takken. Een antracietgrijze Audi A6 rijdt langzaam door de Bronlaan. Het lijkt erop dat de inzittenden geïnteresseerd zijn in één specifieke villa. De auto rijdt eventjes stapvoets om vervolgens een honderdtal meter verderop te parkeren tussen een kleine bomenrij en een torenhoge buxushaag. Vier schimmen stappen uit het voertuig en verplaatsen zich als ninja's naar de overkant van de straat. Vier schaduwen in het zwart gekleed, zonder opvallende kenmerken. Niets dat blinkt of schittert, niets dat lawaai maakt, niets dat de aandacht trekt. Het viertal lost als het ware volledig op in de omgeving.

Er wordt geen woord gezegd maar elk bendelid weet precies wat hem te doen staat. Het peperdure alarmsysteem krijgt geen kans om te doen waarvoor het destijds werd aangekocht en dat is alarm slaan. Het systeem wordt in geen tijd buitenspel gezet. Geen luide sirene, geen signaal bij de meldkamer waarop het is aangesloten. Er is niets veranderd behalve het feit dat de schimmen nu onbeperkt toegang hebben gekregen tot alle uithoeken van de woning.

Deuren worden moeiteloos geopend en hun professionele nachtkijkers zorgen ervoor dat het hele traject verloopt in een absolute duisternis. Het kleine gezelschap is duidelijk zeer goed op de hoogte van de ruimtelijke indeling. Zo komen ze na luttele minuten aan waar ze moeten zijn. Een studeerkamer in een zijvleugel, gevuld met een prachtige secrétaire en een royale lederen stoel. Een indrukwekkende boekenwand beslaat de hele lengte van één muur.

De wand is gevuld met lederen boekomslagen. Daarop staan titels in goudkleurige letters. Maar het selecte gezelschap heeft geen oog voor de meest waardevolle exemplaren van Voltaire, Shakespeare, Dostojewski of Dickens. Een levensgrote wereldbol op een massieve mahoniehouten staander vervolledigt het grotere meubilair. Daarachter is ook het item waarvoor ze gekomen zijn. Dat past precies in de meegebrachte beschermhoes die onmiddellijk wordt verzegeld met een speciale tape.

Heel even, één enkele seconde, is er een aarzeling tussen twee van de vier schimmen. Waar de ene het item wil aannemen, blijkt de andere het niet onmiddellijk los te kunnen laten. Er ontstaat een indringend oogcontact, hun voorhoofden raken elkaar heel lichtjes. Dan gaan ze terug over tot hun taak met diezelfde ijzeren discipline, waar ze weken zelfs maanden hebben op geoefend. En alles verloopt ook precies volgens plan.

Het viertal verlaat de villa langs dezelfde weg waarlangs ze zijn binnengeraakt, met een absolute efficiëntie en alsof ze amper de grond raken. Eenmaal iedereen terug buiten is, wordt het alarm terug in zijn originele staat van paraatheid geplaatst. Een groen lampje op de muurdisplay neemt het over van het tijdelijk flikkerende blauwe lampje op hun apparatuur. Niets dat wijst op een inbraak, zelfs de tijdsaanduiding bleef gewoon verder lopen. Dat kunnen alleen maar de allerbesten, echte professionals. Ze hebben geen enkel spoor achtergelaten, geen voetsporen, geen vingerafdrukken, geen oorafdrukken, geen DNA...

De diefstal wordt hopelijk niet snel ontdekt. De eigenaars komen pas half december voor langere tijd terug naar hun villa. Ze gebruiken het miljoenenpand slechts één keer per jaar intensief om kerstmis te vieren met de hele familie. Zo hebben ze voor elke gelegenheid wel een gelijkaardig stulpje over de hele wereld verspreid. Hun dagelijkse rituelen spelen zich voornamelijk af in Sint-Martens-Latem. Daar

woont de pater familias die net zoals zijn vader, zijn grootvader en zijn overgrootvader een neus heeft voor de juiste beleggingen. Zo groeide de familie uit tot één van de rijkste van België, of zeg maar van Europa en ver daarbuiten. Aan het hoofd staat Philip, een zakenman met dezelfde genen als die van zijn overgrootvader. Alles wat hij aanraakt, verandert in goud. Het lijkt erop dat ook zijn kinderen uit hetzelfde hout gesneden zijn. Een zoon van vierentwintig en een dochter van zestien.

Net wanneer de chauffeur de motor van de A6 wil starten, krijgt hij een tikje op zijn schouder. Hij moet even wachten. Er komt iets in hun richting gereden. De koplampen worden alsmaar groter. Een politiecombi passeert aan hun auto maar rijdt aan eenzelfde snelheid verder. De interventieploeg is op weg naar een oproep. Een vrouw schreeuwde door de telefoon in paniek dat ze slaag kreeg van haar straalbezopen man. Moeilijkheden bij steenrijke marginalen iets verderop in het Koningsbos. De politiemensen hebben dan ook geen oog voor de geparkeerde auto.

Een kleine minuut later is de Audi dan toch in beweging. Er wordt nog altijd geen woord gezegd en er hangt een duidelijk voelbare spanning in de auto.

De chauffeur kent perfect zijn af te leggen traject. Hij maakt hierbij geen gebruik van een GPS-systeem. Dat verhoogt alleen maar het risico bij eventuele politiecontroles en daar kunnen ze best zonder. Zeker nu. Via de Hazegrasstraat en de Retranchementstraat bereiken ze makkelijk, snel en probleemloos de grens. Via Terneuzen en Westdorpe rijden ze naar de Belgische grens. Er is bijna geen verkeer, hier en daar een slaperige ziel op weg naar het werk. Vlak over de grens wordt heel even gestopt in Zelzate. De Audi A6 blijft niet langer dan enkele minuten aan de kant staan wachten. Die halte was in feite helemaal niet ingecalculeerd maar nood breekt wet. Vervolgens gaat de rit ononderbroken en zo *low profile* mogelijk richting Antwerpen.

Daar wacht een perfect onderduikadres op hen, daar kunnen ze onder de radar blijven zo lang als nodig is.

Het zal uiteindelijk een bizarre rit worden. Niet iedereen die naar Knokke is vertrokken, zal ook weer thuis geraken. Maar de missie is geslaagd. Hun opdracht was het stelen van een heel specifiek item. Dat ligt nu in de koffer van de auto, zorgvuldig ingepakt. Het pakketje moet alleen nog bij zijn bestemming worden afgeleverd.

Italië, oktober 2003

Jack en Rachel zijn ondertussen een week getrouwd en genieten volop van hun huwelijksreis. Die kregen ze als geschenk van de familie, een achtdaagse reis naar Sorrento in het zuiden van Italië. Vandaag staat er een dagtrip naar Napels op hun programma. Ze hebben beslist om het traject met de trein af te leggen. Geen stress in het verkeer en volop genieten van het landschap gedurende iets meer dan een uurtje. De zon is in elk geval van de partij en het belooft een mooie dag te worden.

Napels op zich is een mooie stad al heeft het niet echt een goede naam. Er is veel criminaliteit en de *Camorra* is echt overal aanwezig, al is dat voor de meeste reizigers niet zichtbaar. Het toeristische deel van de stad is bruisend en supergezellig. Je blijft wel beter weg uit de wijken in de stadsrand en in de stationsbuurt. Dat heeft de baliemedewerker van hun hotel ze goed op het hart gedrukt. En vooral oppassen voor gauwdieven, die zijn nagenoeg op elke straathoek aanwezig op zoek naar hun volgende slachtoffer.

Jack en Rachel hebben genoten van hun dagje Napels wanneer ze in de vroege avond toch wel wat vermoeid richting treinstation stappen. Ze hebben nog een half uurtje tijd tot wanneer de volgende trein vertrekt en het is nog een kwartier flink doorwandelen.

‘Ben je zeker dat we hier deze ochtend ook zijn langsgekomen?’ Jack ziet geen enkel herkenningspunt en twijfelt sterk of ze niet verkeerd zijn gelopen.

‘Ja liefje, ik ben het zeker, hier rechtdoor tot aan het volgende kruispunt, dan naar links en opnieuw weer helemaal rechtdoor. Vertrouw me nu maar, we zijn er bijna.’

Rachel geniet van haar kersverse echtgenoot, de stoere rechercheur die nu met enige onzekerheid haar hand stevig vasthoudt. Jack heeft de natuurlijke gave om altijd en overal verkeerd te lopen of te rijden.